

H

et was de avond voor Kerstmis.

Terwijl de duisternis snel inviel, stuurde de chauffeur de grote zilveren BMW over de Westerdreef. Buiten waaide het inmiddels flink. Kruiden van oude Abelen bewogen behoorlijk heen en weer in de harde rukwinden.

Wethouder Kloek zweeg. Hij was in diepe gedachten verzonken. Ze hadden natuurlijk al tijden geleden omgezaagd moeten worden, maar de bewoners waren opstandig geraakt. Het gepeupel had nu eenmaal geen verstand van stedelijk groeiend groen en de gevaren die gebrekkig onderhoud met zich bracht; het volk wist eigenlijk überhaupt niet wat goed voor hen was, had hij in de loop der jaren ondervonden.

Toch was dat alles niet de reden voor zijn zorgelijk zwijgen. Al dat publieke gedoe zou de motorzagen der gerechtigheid niet tegenhouden. Nee, teveel gekrakeel om een domme Abeel zou de voortgang der volkeren niet tegenhouden. "Almere op de kaart!" had hij ooit aangekondigd en zo zou het gebeuren. Maar nu had wethouder Kloek even andere zorgen.

Ze passeerden een vuilniswagen die met gedoofde lichten in de berm stond. Tientallen mensen in witte jaszjes met rode en groene logo's duwden uit alle macht om het voertuig in beweging te krijgen, een poging die duidelijk weinig succes had.

'Wat nou weer?' snauwde hij nijdig, ondertussen vruchteloos pogend het jongetje tegen te houden dat de veiligheidsgordel had weten los te krijgen. 'Benzine op?'

'Dit zijn de nieuwe vuilnisauto's, meneer. Vanmiddag in gebruik genomen, begreep ik. Maar ik vermoed dat de accu's leeg zijn,' sprak de chauffeur terwijl hij met een veilige boog om het tafereel stuurde. 'Dat schijnt vrij snel te gebeuren met deze modellen, heb ik begrepen. En tja, waar vind je een flinke laadpaal als je er een nodig hebt?'

Hij toeterde en een gestalte sprong geschrokken opzij.

Het meisje naast Kloek zweeg. Ongetwijfeld was ze verward, vermoedde de ambtsdrager. Net als het jongetje. Maar dat was druk doende met de handgreep van het portier. Hij prees de chauffeur die met voorzienigheid het kinderslot had geactiveerd.

Ze passeerden een volgende vuilniswagen. Een loodzware, witgeschorste boom was bovenop het vehikel terechtgekomen en de dienstauto paste maar net onder de kruin door. Onwillekeurige trok Kloek zijn hoofd in en keek naar buiten. Een man stond machteloos te gebaren naast de volledig ingedrukte cabine. Uit de geopende motorkap, steeg een dikke witte rookwolk op om door de felle wind uiteen gerukt te worden.

‘Fik!’ Het mannetje drukte enthousiast zijn neus tegen de ruit. ‘Fik!’

‘Dat is niet te hopen,’ zei de chauffeur voor zich uit. ‘Want als die elektrische dingen branden, zijn ze niet uit te krijgen.’

‘Fik,’ hijgde het kereltje nog een laatste keer en richtte toen alle aandacht weer op de portierhendel.

Het moderniseren van het vuilniswagenpark was tot een uur eerder nog de grootste triomf van wethouder Kloek geweest, maar zelfs het aanschouwen van dit dramatische duwwerk viel in het niet bij wat hij een uur eerder in zijn maag gesplitst had gekregen.

Dat ze juist nu in quarantaine zat, zijn collega mevrouw Pronk. Goed, ze hadden afgesproken om allemaal een stukje van haar portefeuille te houden tot ze weer klachtenvrij was, maar dit had Kloek daar natuurlijk niet mee bedoeld.

Het jongetje rukte zo hard aan de portiershendel dat hij het bij de arm greep en naast zich trok. De wethouder beet op zijn tong, al viel hem dat zwaar. Omdat het kereltje in het afgelopen kwartier Kloeks mondkapje al zeker tien keer had afgerukt, was het humeur van de wethouder tot het kookpunt gestegen.

Het liefst had hij het joch eens flink door elkaar gerammeld, maar de tijdige gedachte aan schuimbekkende ouders, diepgravende journalisten en genadeloze raadsenquêtes hadden dat voorkomen.

De chauffeur keek even via de achteruitkijkpiegel naar hem. ‘Het is toch allemaal wat, meneer...’

‘Ik weet wat het is, Verstappen,’ snauwde hij. ‘Ik weet het zelfs beter dan jij, dus je beschouwingen heb ik echt niet nodig. Maak jij je nou maar druk om je... ..bandenspanning en zo.’

Ze draaiden de snelweg op waar tot zijn verbazing in geen velden of wegen een andere auto te bekennen was. Sneeuwvlokken dartelden om de wagen terwijl die naar het zuiden koerste.

Ze hadden pas een kilometer of wat afgelegd toen hij in de verte lichten zag. Flitsend blauw, knipperend oranje, bundels van zaklampen flitsten in het duister.

‘Wat nu weer?’ vroeg Kloek zich hardop af. De gedachte aan een file die de kerstavond zou hinderen, was vervelend, maar de gedachte om nog langer met deze kinderen op de achterbank te moeten blijven zitten vond hij pas echt bezwarend.

De auto remde af toen uit het donker een agente opdook die de chauffeur beduidde rustig te rijden. Traag sukkelde de wagen daarom voort, wat Kloek de gelegenheid gaf zijn ogen de kost te geven.

In het licht van de zaklampen deinden donkere cabines aan hun lange kabels in de wind. Door een enorme hijskraan werd een vrouw in een wit broekpak aan een tuig omhoog gehesen.

‘Het is de kabelbaan, meneer,’ wees de chauffeur. ‘Ze hangt stil.’

‘Dat zie ik, Verstappen. Dat zie ik!’ Haastig drukte hij op het knopje van het raam.

Als een duveltje uit een doosje vloog het jongetje op en deed een woeste poging om het raam te bereiken. Kloek greep het mannetje vast en moest hevig worstelen om het binnen te houden.

De agente boog zich voorover naar hem.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg hij, terwijl hij zijn hand over de mond van het kind hield. Dat wrong zich ondertussen in alle bochten om los te komen.

‘Stroomtekort,’ antwoordde de politievrouw. ‘Allemaal niet zo spannend, hoor. Sinds een of andere idioot het dieselaggregaat heeft vervangen door een dynamo-ding houdt die kabelbaan er wel eens mee op. Als er dan iemand moet bevallen, moet er even iemand van de Thuiszorg aan boord worden gehesen, ziet u?’

Kloeks mond viel open van verbazing. ‘Er moet een vrouw bevallen? In dat ding?’

De agente hief haar vinger. ‘Dát hebt u mij niet horen zeggen! Ik heb de hele Regenboogschrijfwijzer voor ambtenaren van de gemeente Amsterdam uit het hoofd geleerd, meneer. Vorige maand nog speciaal de cursus Respectvolle en Inclusieve Communicatie gedaan. Met het hele korps, dus vandaar de tijdelijke stijging van het aantal straatroven, want we kunnen ons niet in tweeën splitsen, uiteraard. Maar ik zei dus nadrukkelijk “iemand”. Er moet “iemand” bevallen en daarom moet er “iemand” van de Thuiszorg...’

‘Ja, ja, ja,’ onderbrak Kloek haar. ‘Maar waarom halen jullie die “iemand” niet uit de kabelbaan en brengen die naar het ziekenhuis? Dat lijkt me minder omslachtig.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Daar mag niemand meer bij sinds De Jonge daar de lakens uitdeelt. Ze hebben steeds minder lakens, om het zo maar te zeggen. Dus sturen ze tegenwoordig een “iemand” van de Thuiszorg. Outreaching, om het zo maar te zeggen.’

Terwijl de thuiszorgster verder omhoog zweefde, hoorde Kloek haar hevig gillen.

‘Ja, ze zei al dat ze hoogtevrees had. Maar ze stond op het rooster, hè.’

‘Ja, ja, de kwaliteit van de Nederlandse zorg staat op eenzame hoogte,’ zei Kloek. ‘Maar ik betwijfel of de minister dit bedoelde...’

Het was even stil. ‘Stroomuitval?’ vroeg de wethouder. ‘Zomaar ineens?’

Ze schudde haar hoofd opnieuw. ‘Het waait te hard voor de windmolens, het is te donker voor de zonnepanelen, die bomen aan de Westerdreef schijnen nog te vast in de grond te zitten voor de bio-massa en door die lockdown zitten er erg veel mensen op Facebook. Dan heeft dat data-ding in Zeewolde teveel stroom nodig en loopt het ietwat spaak met de energievoorziening.’ Ze haalde achteloos haar schouders op. ‘Maar als morgenochtend iedereen toiletpapier gaat hamsteren en van internet af is, draait die kabelbaan weer gewoon, hoor. Het wordt een prachtig feest.’

Ze keek opeens argwanend naar het jongetje, daarna naar het meisje, dat voor zich uit zat te staren, en toen naar Kloek.

‘Maar wat doet u hier zo laat op de avond?’ vroeg ze scherp. ‘Waar gaat u met deze kinderen naartoe? Bent u een ouder? Grootouder? Onderwijzer? Een voogd?’

De chauffeur draaide zich moeizaam naar haar om. ‘Gevalletje Kinderbescherming,’ liet hij erop volgen.

‘Ah,’ zei de agente en deed een stap achteruit, want kinderen waren erg besmettelijk geworden sinds de laatste persconferentie. ‘Dan mag alles, dus ook doorrijden.’ Ze tikte beleefd tegen haar pet ten teken dat ze verder mochten.

De BMX trok op. Zwijgend vervolgden ze hun weg. Het jongetje gaf zich even gewonnen en liet zich onder licht protest in de veiligheidsgordel klikken.

Even later reden ze tussen de twee iconische maar leegstaande gebouwen van de stad door, het ene gesierd door handgeschilderde tulpen en het ander door een gespierde groene Hulk waarvan hem de diepere betekenis ven ontschoten was.

Terwijl Verstappen last had om in de sneeuwvlagen zijn weg te vinden, zat Kloek ongemakkelijk tussen de twee kinderen in. Ze roken naar iets, vond hij. Naar baksels. Hij snoof diep.

‘Mama bakte oliebollen,’ zei het meisje zacht voor zich uit. Toen zweeg ze weer.

Er liep even een rilling over zijn rug.

De dienstauto sloeg af, een zijweg in naar een groot gebouw dat afstak tegen de avondlucht. Een fikse dennenboom stond donker dreigend op een pleintje voor de ingang. Er hingen lampjes in, die gedoofd heen en weer zwipten in de wind. Door een glazen toegangsdeur scheen fel wit licht naar buiten.

Knersend remde de wagen in het grind. Er viel een lange stilte.

‘Wat nu, meneer?’ De chauffeur vroeg het zonder om te kijken.

‘Ga maar zeggen dat ik er ben,’ antwoordde Kloek. Hij knikte in de richting van het jongetje dat nog steeds aan de deur morrelde. ‘Er is over gemaild. En dat ze een deskundige sturen. Voor hem.’

‘Uiteraard, meneer.’

De man stapte uit en Kloek keek toe hoe hij met wapperende jaspanden in het gebouw verdween. De wethouder pakte het kereltje bij de arm en trok hem terug op de achterbank. Een loodzware stilte viel opnieuw in de auto. Dikke vlokken sneeuw vielen op de voorruit. Eerst smolten ze nog, maar al snel bleven ze liggen.

‘Waar zijn we?’ vroeg het meisje.

Het klonk niet eens nieuwsgierig, stelde hij vast. Oppervlakkig, bijna formeel, alsof het niet over haar ging en alsof het antwoord haar eigenlijk niet interesseerde. Hij antwoordde niet, schraapte slechts zijn keel en stak hooghartig zijn kin omhoog.

‘Ja. waar zijn we?’ vroeg het jongetje en draaide zich naar hem toe. ‘En waarom zijn we hier? En waar zijn...?’

‘Dat... merk je zo wel,’ zei Kloek snel.

De gedachte dat hij deze vragen naar waarheid zou moeten beantwoorden, vervulde hem met afgrijzen. Die waarheid was hem te onprettig en een leugentje om bestwil waar hij zelf mee zou kunnen leven, viel hem zo snel niet in.

‘Gaan we hier slapen?’ vroeg het jongetje. ‘Waar is Mimo?’

‘Zeur toch niet zo,’ mompelde het meisje. ‘Het helpt toch niks...’

Ze hield stil toen ze de chauffeur naar buiten zag komen en hoofdschuddend op de auto af zag lopen. De man opende het portier en stapte in.

‘Helaas, meneer,’ zei hij. ‘Men weet van geen mail. Men weigert.’

Volstrekt verbijsterd boog Kloek zich naar voren. ‘Weigert?’

‘Inderdaad, meneer.’

‘En wat mag dat dan wel betekenen, Verstappen?’

De chauffeur trok betekenisvol zijn wenkbrauwen omhoog. ‘Dat men waarschijnlijk niet wil, meneer...?’

‘Maar je hebt toch wel gezegd dat ik...? Wie ik ben? Waar dit over gaat? Wie...?’

Maar de man schudde mistroostig het hoofd. ‘Zover kwam ik niet, meneer. Ik kreeg direct nul op het rekest. Men wenst niemand te ontvangen en...’

‘Zijn ze nou helemaal gek?’

Kloek worstelde zich langs het meisje. Het deed nauwelijks moeite om plaats te maken, zodat hij haar ruw aan de kant duwde en aan de hendel rukte. Maar de deur bleef potdicht.

‘Kinderslot, meneer.’

Er klikte iets. Hij opende snel het portier, stapte uit en smeed het achter zich dicht. Terwijl hij zich om de achterkant van de BMW haastte, ging het andere achterportier open en het jongetje sprong uit de wagen.

‘Hier blijven, jij!’ schreeuwde Kloek en hij wist het kind nog net met uitgestrekte arm aan de capuchon vast te grijpen. ‘Niets daarvan. Je gedraagt je nou eindelijk eens! Je gaat gewoon doen wat je gezegd wordt.’

‘Laat me los!’ krijste het mannetje. ‘Wat moet je van me? Jij mag helemaal niet...’

De wethouder trok hem naar zich toe tot het gezichtje bijna zijn neus raakte. ‘Moet jij eens opletten wat ik allemaal mag,’ beet hij hem toe. ‘Ik maak hier de dienst uit en ik wil van jou niet negatiefs horen. Begrijp je me? Al dat negatieve gedrag van jou maakt het alleen maar erger. Je gaat gewoon met me mee en je houd je brutale mond.’

‘Maar ik...’

Kloek luisterde niet meer. Hij sleurde het jochie mee naar de grote glazen deur die automatisch openschoof. Ze stonden in een hal waarvan een andere deur hermetisch gesloten bleef. Achter een raam met een schuiflade zat een dame van redelijke omvang hem over het randje van een dik, zwart brilmontuur aan te staren.

‘Weet u wie ik ben?’ vroeg hij nijdig. ‘Is mijn chauffeur niet duidelijk genoeg geweest? Er is vanmiddag een email over gestuurd. Ik kom hier twee kinderen af...’

‘Dat zei die andere meneer ook al,’ viel ze hem in de rede. ‘U hoeft dat niet te herhalen, hoor. Maar kennelijk ben ik niet duidelijk genoeg geweest? Het antwoord is namelijk nee. Nee, geen mail En nee, geen plaats. Wat is daar koeterwaals aan?’

‘Als ik u zeg dat u deze kinderen hier moet...’

‘Dan blijft het antwoord nee, want wij hanteren hier de wachtlijst van de Jeugdzorg en dan zijn er nog zo’n driehonderd kinderen en jongeren voor u. Bovendien staan de coronamaatregelen überhaupt niet toe dat we zulke...’

‘Zulke wat...?’ Kloek ogen boorden zich in haar dikke jampotglazen.

‘Nou ja... Als die ouders... U weet wel wat ik bedoel, toch?’ Ze tuitte haar dikke rode lippen. ‘Fraudeurs,’ fluisterde ze. ‘Daar wilt u toch ook uw vingers niet aan...’

‘Nee,’ snauwde de wethouder. ‘En ik dus ook niet. Vandaar dat ik hier ben. Pak aan, dat joch. Dan haal ik dat meisje.’

‘Ik pak niks aan! Wij nemen niets en niemand op, want anders lopen we misschien wel iets op.’ Ze wees op het jongetje. ‘Is-ie getest?’

Kloek verstijfde. Als er nou iets was waar hij niet aan had gedacht...

‘Ik was er al bang voor,’ verzuchtte de vrouw. ‘Nou, dat zou een extra reden te meer zijn om hem te weigeren, als ik al te vermurwen was. Die komt er hier niet in, hoor.’

‘Maar het is een kind!’

Ze rechtte parmantig haar rug. ‘Nou, dat was eerder misschien een zegen, meneer de wethouder, maar sinds de persconferentie zijn loslopende kinderen ook nog eens tot haarden van besmetting verklaard. Zeker kinderen uit... ..uit zulke milieus, om het zo maar te zeggen.’

Het was alsof het mannetje op die woorden gewacht had, want het haalde fel uit en schopte de arme wethouder meedogenloos tegen het linker scheenbeen.

‘Ah!’ zei de vrouw. ‘Een ADHD’ertje ook nog! Je haalt ze er zo uit.’ Ze kwam moeizaam overeind, schoof het raam van haar loket open en boog zich naar buiten. ‘Licht verstandelijk beperkt ook, als ik het zo bekijk.’

Opnieuw schopte het jongetje woest tegen Kloeks scheen.

‘Antisociale inslag, ongetwijfeld behoorlijk autistisch met een hang naar dyslexie.’

Gretig zette het kereltje zijn tanden in de hand van de wethouder. Die slaakte een kreet van pijn en liet los, waarna het kind een felle sprint inzette naar de buitendeur. Die bleef echter hermetisch gesloten zodat een holle bonk door de kleine ruimte echode en het joch als een blok achterover viel.

‘Wie hier het pand verlaat en wanneer, bepaal ik altijd nog,’ zei de vrouw met een minachtend lachje tegen Kloek die met een van pijn vertrokken gezicht rond hupte.

‘En de pech is dat je ook nog zult zien dat ze besmettelijk zijn.’

‘Ik ben gevaccineerd,’ mompelde de wethouder, ondertussen zijn hand bekijkend. Die zwol pijnlijk op rond de tandafdruk die erin stond. ‘Dubbel met een booster en...’

‘Tegen Tetanus,’ zei ze. ‘Want dat kan zo’n kind zomaar bij zich dragen. En Rabiës is ook niet ondenkbaar.’

‘Maar wat moet ik er dan mee?’ Wanhopig hief Kloek zijn handen. ‘Dit is jullie vakgebied, toch?’

Ze schudde het hoofd. ‘Zoals ik al zei: geen denken aan. Ze kunnen hier niet terecht. Ze hebben geen code, niet eens een mondkapje. En dan dat gedrag. Deze heeft volgens mij het complete rugzakje meegebracht, denk ik? Zoals hij tekeer ging, bedoel ik. Wedden dat hij ook nog allergisch is voor gluten? Nee hoor, geen denken aan.’

‘Zie je nou wat er van komt als je alleen maar negatief loopt te doen?’ beet de wethouder het kereltje toe. ‘Dan vindt niemand je meer aardig. Jij maakt allemaal erg vervelend door je constante verzet.’

‘Waar is Mimo?’ murmelde het.

‘Negatief? Wat zou dat? Het kan me niet schelen of hij negatief is.’ Ze wees naar de deur. ‘Die thuisheten zijn misschien heel betrouwbaar volgens de minister, maar die van mij gaf vanmorgen aan dat ik zwanger was. Dus ik laat hier gewoon niemand meer binnen. En als ik u was, zou ik me maar haasten dat ik thuis kwam, want over een kwartier is het avondklok.’

Kloek hapte naar lucht. Thuiskomen? Hij staaarde naar het joch dat overeind krabbelde en aan een pijnlijke bult op zijn voorhoofd voelde. Thuiskomen met dat? Zijn hospita zag hem aankomen. Hij moest iets anders verzinnen.

Terwijl de deur openschoof, greep hij het knaapje bij de kraag en zonder nog een woord te zeggen, sleurde hij het door de dikke dwarrelende sneeuwvlokken terug naar de inmiddels vrijwel witte auto.

‘En nu ga je zitten of ik stop je in de kofferbak.’

Hij opende het portier, duwde het mannetje naar binnen en stapte daarna zelf in.

‘Waar is Mimo?’

Het meisje keek even op uit haar trance en legde haar hand troostend op zijn hoofd.

‘Wat nu?’ vroeg de chauffeur bijna achteloos. Dat ook de wethouder onverrichter zake terugkeerde, verbaasde hem in het minst.

‘Het stadhuis!’ gebod Kloek kwaad. ‘Naar het stadhuis, Verstappen! En zet de sokken erin. Gas! Gas!’

‘Helaas, meneer. Daar moesten we allemaal vanaf. Daarom hebben ze de gastank vorige week uit deze auto gehaald en staat er nu een batterij in van...’

‘Val me niet lastig met futiliteiten, Verstappen! Rijden!’

Het jongetje wees op een beeldscherm dat in de hoofdsteun voor hen was aangebracht. ‘Filmpje!’

‘Dat is nog eens een goed idee,’ besloot Kloek. ‘Start een filmpje, Verstappen!’

‘Maar we hebben alleen nog een filmpje over wat er op de Floriade komt, meneer. Uit 2015, als ik het wel heb.’

‘Laat dat,’ snauwde de wethouder. ‘Die naam noem je alleen als je er iets leuks over te melden hebt. Dus nu even niet! Zet aan!’

De chauffeur drukte op een knop, maar het scherm bleef zwart. ‘Dat is ook zo,’ mompelde hij. ‘Afgekoppeld. Vrat teveel stroom, zo’n DVD-spelertje. Het is maar een accu uit een kapotte vuilniswagen, weet u.’

Opnieuw trok de auto op, terwijl Kloek naar een zakdoek zocht om zijn steeds harder kloppende hand in te wikkelen.

Het dichtslaan van de portieren galmde wat later hol door de lege parkeergarage van het stadhuis. Slechts de witte wagentjes van de stadswachten stonden op een lange rij naast elkaar opgesteld in het witte licht van de lampen aan het plafond.

Even klonk geratel toen een parkeerautomaat op de nachtstand sprong, maar verder was het doodstil.

‘Waar zijn we?’ vroeg het jongetje, worstelend om aan de ijzeren greep van de chauffeur te ontkomen. ‘En wat gaan we doen?’

‘Op het stadhuis,’ bromde Kloek terwijl hij het meisje gebaarde voort te maken met uitstappen.

‘En wat is daar dan, op het stadhuis? Mimo?’

‘Dat... Dat weet ik ook niet. Dat zie je wel als de deur opengaat. Als je binnen bent.’

Wat moest hij ze eigenlijk zeggen? En wat moest hij met ze doen? Er viel hier werkelijk niets te doen voor kinderen. In de opslag stonden nog wat restanten van uit de wijken verwijderde speeltoestellen, maar de meesten waren al in de bio-massa-centrale verdwenen.

Iemand schraapte nadrukkelijk de keel. Kloek verstarde.

‘Dat scheelde niks,’ klonk een stem waarvan Kloek niet thuis kon brengen of het een man of een vrouw was.

Tergend langzaam draaide hij zich om. Achter hen stond een gestalte, gekleed in een soort overall, versierd met blokjes verschillende tinten blauw, grijs en wit.

‘Hoe bedoelt u?’ vroeg hij.

‘U bent maar net op tijd,’ was het antwoord. ‘Hoewel u technisch gezien tóch in overtreding bent. Want deze parkeergarage is min of meer algemeen toegankelijk zodat u zich eigenlijk nog steeds op de openbare weg bevindt. Formeel technisch bent u het haasje, dus.’

Het wezen keek op een overdreven groot, fonkelend polshorloge en zette vervolgens de handen in de zij. ‘En derhalve toch in overtreding.’

‘Overtreding?’ Kloek stak zijn kin naar voren en zette een stap in de richting van de spreker. ‘Hoezo? Welke overtreding?’

‘Van...,’ De man hield demonstratief het megalomane horloge onder Kloeks neus. ‘Van de avondklok. Kijk, dit is ‘m.’

De wethouder voelde iets in zich opborrelen wat het midden hield tussen woede en argwaan.

‘Dat is geen avondklok,’ sprak hij toen. ‘Dat is een Rolex. En hoe komt iemand met een karig salaris als het uwe aan zo’n dure Rolex? Dit riekt naar... naar... naar ondermijning! Daar riekt dit naar.’

‘Ah, meneer heeft het door. Nou, dan hoeft ik het vast niet meer uit te leggen, hè?’ De ambtenaar hield direct zijn hand op en keek Kloek verwachtingsvol aan.

Mopperend trok die zijn portemonnee en drukte een briefje van vijftig in de handpalm. Maar die verdween niet.

‘Is dat alles?’ vroeg het wezen schamper. ‘Waar blijft de indexatie?’

‘Nog meer? Vanwege die stomme avondklok?’

‘Nee, dit is voor de QR-code.’

‘Maar je hebt me helemaal niet om mijn QR-code gevraagd,’ viel de wethouder verontwaardigd uit.

‘Ik had het kúnnen doen. Ga je nou nog dokken of moet ik een aanbesteding uitschrijven?’

Tevreden kneep het wezen even later zijn hand dicht en draaide zich om.

‘BESCHAVING’ stond in grote witte letters op zijn rug.

‘Moet daar geen “handhaving” staan?’ vroeg Kloek verbaasd.

‘Het was het één óf het ander,’ klonk het antwoord, waarna de gestalte in de laaghangende mist oploste.

Kloek grabbelde zijn toegangspas uit zijn binnenzak en hield de deur open. ‘Naar binnen,’ gebod hij.

‘Euh... het ís Kerstavond, meneer,’ probeerde de chauffeur. ‘Ik bedoel, mijn vrouw zou...’

‘Je wilt mij toch niet hier met die twee achterlaten, Verstappen? Het zijn kleine delinquenten. Nou ja, min of meer. Ze staan in elk geval op de lijst, om het zo maar te zeggen. Wat denk jij wel niet? Dat je me zomaar in de steek kunt laten?’

‘Ja hoor,’ zei het meisje plotseling. ‘Dat kan.’

‘Wat kan?’ vroeg Kloek die een beetje geschrokken was doordat ze zo onverwacht sprak.

‘Hij kan je zomaar in de steek laten. Iedereen kan iedereen zomaar in de steek laten.’

‘Mimo ook?’ vroeg het jongetje.

Ze pakte zijn handje vast. ‘Nee,’ antwoordde ze. ‘Mimo laat je nooit in de steek. Jou nooit.’

‘Wie is die verrekte Mimo?’ vroeg Kloek terwijl hij ze naar binnen duwde in de richting van de lift.

Ze gaven geen antwoord. In plaats daarvan sloeg het jongetje zijn armen om de hals van het meisje. Toen de lift kwam, stapten ze in en iedereen zweeg tot de deuren zich eindelijk op de bovenste etage weer openden.

Ze liepen door de lange gang naar Kloeks kantoor. Juffrouw Jettie, zijn secretaresse, keek verrast op toen ze binnenkwamen.

‘Ik dacht dat je ze af zou zetten?’

‘Dat zou ik ook,’ antwoordde hij. ‘Maar ze mochten er niet in. Je gelooft het niet. Omdat ze niet ingeënt zijn. Of geen code hebben. Omdat de wachtlijst eindeloos is. En ze hadden geen mondkapje maar wel ADHD. En ze wisten niets van een mail. In elk geval heeft dat joch me gebeten en ben ik daarna weggestuurd als een kleine jongen.’ Hij wees naar de kinderen. ‘En wat moet ik er nou mee? Waar laat ik ze?’

‘Dat zou ik ook niet zo een-twee-drie weten.’ Ze stond op. ‘Maar er is niets wat een goede beker warme chocomel niet kan oplossen. Gaan jullie met me mee? Er is vast ook nog wel een stukje kerstkrans over.’ De kinderen knikten en er gleed zowaar iets van een glimlach over het gezicht van het meisje.

‘Oja,’ zei zijn secretaresse tegen Kloek, ‘er is daarnet nog wel een doos met spullen voor ze nabezorgd. Hun moeder gaf hem af bij de portier.’

‘Geen contact!’ grauwde hij tegen haar. ‘Er is nog zo gezegd: geen enkel contact.’

‘Ik dacht dat het geen kwaad kon...,’ stamelde ze. ‘Ze was zo verdrietig...’

‘Dat kan zijn, Jettie, maar het zal allemaal niet voor niets zo zijn.’

Terwijl ze de kinderen meenam, liep Kloek zijn kantoor binnen met de chauffeur op zijn hielen. Midden op de vergadertafel stond een grote kartonnen doos.

‘Wat zou erin zitten?’ Er klonk iets van heilig ontzag in de stem van de chauffeur.

‘Maar één manier om daar achter te komen, Verstappen...’

Langzaam vouwde Kloek de doos open en keek erin. Kleren, zag hij. Een kleine pyjama met Spiderman erop. Een voorleesboekje met Nijntje op de kaft. Twee tandenborsteltjes. Een soort stoffen pop, ooit mooi en kleurrijk, maar door jaren van tuttelen vaal en vies geworden. Walgend hield Kloek het ding tussen duim en wijsvinger omhoog.

‘Mimo!’

De vreugdekreet van het jongetje schalde door het kantoor. Voor iemand het tegen kon houden, sprong het via een stoel op de tafel en greep het vod vast.

Maar hoe hard het ook trok, Kloek liet niet los. Als dit die Mimo was, bood dat de kans om het joch tot gehoorzaamheid te dwingen, wist hij.

‘Laat los!’ siste het jongetje.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Je zult doen wat ik zeg. Netjes je mond houden. Niet zeuren, je verzet staken, doen wat je gezegd wordt. Dán mag je Mimo. En geen moment eerder.’

‘Geef Mimo hier!’ schreeuwde het meisje opeens en stortte zich op Kloek die achteruit deinzend op zijn bureaustoel terechtkwam. Ze begon ook aan de pop te rukken, maar de wethouder hield stand.

Nu werd het ook de chauffeur teveel. ‘U mag best een beetje medelijden hebben met die uit huis gerukte koters!’ Hij greep de lappenpop bij de beentjes en begon er ook aan te trekken.

‘Laat dat, Verstappen!’ brulde Kloek woest. ‘Jij lelijke overloper! Ik wist het wel. Verrader! Laat dat. Laat los, jullie! Dat ding...’

‘Laat Mimo los!’

‘Nooit!’ hijgde hij. ‘Nooit, horen jullie me? Ik ga door! We gaan door!’

‘Nee,’ zei een zachte stem opeens. ‘We gaan er vándoor.’

Hij opende verdwaasd zijn ogen. Zijn chauffeur stond over hem heen gebogen en wist moeizaam de dikke wollen kerstmuts uit Kloeks handen te wurmen.

‘Echt de hoogste tijd om er eind aan te maken, meneer,’ sprak hij zacht. ‘Aan de laatste werkdag van het jaar, bedoel ik dan natuurlijk. U was een beetje ingedommeld, weet u? Niet verbazend, natuurlijk, na zo’n enerverende periode.’

Hij wees op de grote witte doos op de vergadertafel. ‘Zal ik de muts maar bij de rest van uw kerstpakket doen? Daar zal uw hospita vast blij mee zijn. Doet u maar lekker uw jas aan, dan breng ik u thuis. Ik heb uw fiets al in de kofferbak gelegd. Het regent zo hard.’

De chauffeur legde de muts in de doos en tilde die van tafel. Kloek stond met een kreun van vermoeidheid op, griste zijn jas van de kapstok en liep langs juffrouw Jettie naar de deur.

‘Fijne dagen!’ riep die hem met een verbaasde glimlach na.

‘Geen idee wat er met hem was,’ fluisterde de chauffeur in haar oor. ‘Hij was he-le-maal vertrokken en zat de hele tijd maar met die muts in zijn handen te mompelen. “Verstappen. Verstappen.” Ik wist helemaal niet dat hij zo gek van de Formule 1 is.’

‘GroenLinks is sinds afgelopen zomer in Zandvoort een groot voorstander van de Formule 1, Mehmet,’ antwoordde juffrouw Jettie en nam een slok van haar bijna afgekoelde chocomel. ‘Daar zal het vast iets mee te maken hebben. Is ook best verwarrend, denk ik, steeds weer een nieuw verhaal met een nieuwe moraal. Dan krijg je al gauw te veel hooi op je vork. En nou moet-ie met de feestdagen ook nog waarnemen voor mevrouw Pronk. Die arme man.’

‘Ik ga gauw achter hem aan,’ zei de chauffeur. ‘Hij leek me wat warrig en hij hoeft niet in zeven sloten tegelijk te lopen. Eentje kan al genoeg zijn. Ik zal hem maar niet vertellen dat er ook nog een boom op een vuilniswagen is gevallen...’

Zalig Kerstfeest...

